

HET VERSCHROEIDE LAND

CYN BALOG

V HET ERSCHROEIDE LAND

C Y N B A L O G

Het verschroeide land
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Cyn Balog
Oorspronkelijke titel: *Burned*
Vertaling: Stevie Martens
Omslagontwerp: Jen Minkman
Tekstredactie: Marieke Veringa

Eerste uitgave oktober 2021
ISBN 978-94-92585-91-2
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik heb verhalen gehoord over de zon en de maan. Mijn moeder vertelde me dat ze nooit op dezelfde plaats aan de hemel stonden en dat mensen er ooit het tijdstip van de dag aan konden aflezen. Ze had nooit het geluk zoiets met haar eigen ogen te zien, maar haar ouders spraken er vaak weemoedig over, waardoor de wereld boven ons, die vele jaren geleden verloren is gegaan, magisch en fantastisch leek.

Zelfs in mijn stoutste dromen had ik nooit gedacht dat ik die wereld te zien zou krijgen.

Het is al zeventien jaar hetzelfde. Ik word wakker, knipper een paar keer hard met mijn ogen en dan verschijnt er een flitslicht in mijn ooghoek. Ik lees de gebruikelijke advertenties voor Doritos en Coca-Cola en een of andere nieuwe upgrade die Alpha nu weer probeert te verkopen en voilà! Tijd? Check. Mijn schema? Check. Berichten van vrienden? Check. Mijn persoonlijke afspeellijst met nummers die ik leuk vind? Check. Het recept voor chocolade-ganache of andere willekeurige dingen die ik wil weten? Check. Alle antwoorden van de wereld worden direct naar mijn hersenen overgebracht, met dank aan de geïmplanteerde computerchip aan de onderkant

van mijn schedel.

Maar nu? Ik word wakker met iets wat ik nog nooit heb meegemaakt: stilte in mijn hoofd.

De stilte is verkeerd. Slecht. Met de Vijf hoeft niemand meer complete stilte te verdragen. Nou ja, voor het grootste deel van mijn leven had ik de Vier. Toen ik een baby was, werd de Vier in mijn schedel geïmplantéerd en kreeg ik mijn eerste inenting. Maar een paar maanden voor mijn zeventiende verjaardag kwam het nieuwe model uit. Mijn ouders stonden erop dat ik het kreeg, zoals ze er altijd op staan dat hun kleine prinses het beste van het beste krijgt. *Iedereen die iets voorstelt, heeft er een en jij wilt toch ook iets voorstellen?*

Ik knijp mijn ogen hard dicht om de Vijf te activeren, zodat ik het ochtendnieuws kan doornemen. Of is het misschien al avond? Ik weet het niet. Mijn Vijf geeft geen antwoord. Stom ding. *Rechtstreeks van de lopende band rolt dit product je hoofd binnen, sneller en betrouwbaarder dan ooit tevoren!* Dat is wat de advertenties die ik met mijn Vier zag altijd beweerden. Advertenties die duidelijk rommel probeerden te verkopen. De uitzendingen vanuit het *mainframe* naar de Vier waren niet overal in de Gemeenschap even goed en dát is duidelijk niet verbeterd met de Vijf.

Ik open mijn ogen en ik zie het eindelijk, als een lichtend filter over me heen. Ik kan er maar een deel van zien, maar het is precies zoals ik het me heb voorgesteld. Puur wit licht, als van engelen vleugels.

Ik droom vast.

Maar doen dromen zoveel pijn? De pijn in mijn hoofd is bijna ondraaglijk.

Misschien heb ik mijn Vijf op de een of andere manier beschadigd. Michael doet altijd domme dingen en beschadigt de zijne, maar hij heeft natuurlijk maar een Drie en dát is nog eens een waardeloos model.

Ik probeer rechtop te gaan zitten en besef dat een van mijn

polsen met een dikke, leren riem aan het hoofdeinde van het bed is vastgebonden.

Wat krijgen we...?

Mijn hart bonkt tegen mijn borstkas. Ik ben vastgebonden aan het midden van een enorm bed. Het hoofdeinde is bedekt met iets... heel vreemds. Regenboogkleurig en ongelijk van structuur. Kieselstenen? Nee, toch niet. Het is donker, maar duisternis maakt me niet bang. Duisternis is goed, bekend.

Duisternis is het enige wat vertrouwd is aan deze plek.

Ik kijk weer naar de riem. Ik ruk er een paar keer aan, maar hij zit strak. Ik ben zeker niet thuis.

De lucht is vochtig en warm. Het ruikt hier zwavelachtig en zuur. Ik kan de geur zelfs proeven; het is te echt om een droom te zijn. Het mooie, witte licht werpt een mysterieuze zilveren gloed op mijn bevuilde jurk, die gemaakt is van tule. Mijn feestjurk.

Feest.

Ineens herinner ik me dingen. Ik was bij Michael. Michael Murphy, mijn beste vriend en misschien wel meer dan dat, als ik toch eens de moed zou hebben om hem uit te vragen.

We waren halfdronken van de champignonwijn – het beste spul ter wereld – op de viering ter ere van het honderdjarig bestaan van de Gemeenschap aanwezig geweest. Een feest dat de afgelopen tien jaar werd aangeprezen als het grootste en meest decadente weekfeest dat we ooit zouden meemaken. Als er één ding is dat wij bewoners van de Gemeenschap weten, is het wel hoe we moeten feesten. Iedereen, letterlijk iedereen, had gedanst op straat, veel te veel gegeten en gedronken en we stopten zelfs niet om te slapen. Mensen zoenden met vreemden op bankjes in het park of tegen gebouwen aan en nadat ik mijn beste vriendin Keeley met de vijfde jongen op rij zag zoenen stopte ik met tellen. De mannen en vrouwen probeerden elkaar allemaal te overtreffen met sierlijke kostuums waar ze al jaren mee bezig waren. Mijn moeder betaalde de meest exclusieve

ontwerper in de Gemeenschap een walgelijk hoog bedrag om een slangenkostuum voor haar te maken, dat met zoveel kralen bedekt was en zo'n lange groene sleep had dat het bijna evenveel woog als zij.

Mike en ik gingen de grafkelders boven de stad verkennen. Oké, hij wilde eigenlijk een beetje flikflooiën. En ik ook, dus ging onze keuze uit naar de tombes op Niveau A, aangezien mijn ouders me voortdurend controleren via mijn chip. De tombes zijn een van de weinige plaatsen in de Gemeenschap waar je helemaal alleen kunt zijn, omdat het tracken van chips daar niet altijd werkt. En het is verboden terrein. Ik heb nooit veel om de vele regels van mijn ouders gegeven (en als ik vele zeg, bedoel ik onredelijk veel) en ik vind Mikey zo geweldig omdat ik meestal alleen maar met mijn ogen naar hem hoef te knippen om hem over te halen ook niets om de regels te geven.

De ladder naar de tombes loopt tot hoog boven de stad. Toen we eenmaal door het uitgestrekte, kronkelige doolhof van tunnels liepen, gooiden we lovertjes van de bovenkant van mijn jurk op de grond om de weg terug te kunnen vinden, waardoor de mouw nu helemaal rafelig is. Hoewel ze maar klein waren, weerkaatsten ze de zwakke, groenige gloed van zijn versi-licht goed. Ik had mijn hoge hakken uitgedaan, omdat ik er in de steeds smaller en vochtiger wordende gangen niet op kon lopen. Mike hield mijn hand stevig vast en trok me af en toe tegen zich aan voor een kus. De lucht was zo koud dat we onze adem konden zien, als stofwolkjes door de lucht.

Mikey zou me nooit alleen laten. Niet tenzij er iets mis ging.

Ik knipper in het licht van de maan. De máán. Een echte, geen virtuele.

Er is iets heel erg misgegaan.

Ondanks de hitte huiver ik. Mijn keel doet pijn, maar ik open mijn mond en maak een geluid, al is het niet meer dan een fluistering. 'Michael?'

Er beweegt iets aan het voeteneind van het bed. Als er een man opduikt uit de donkere schaduwen, probeer ik naar de tegenoverliggende muur te kruipen. De man is enorm, heeft warrig, lang, lichtgekleurd haar en een donkere, gespierde borst die glinstert van het zweet. Hij is bijna helemaal naakt, als een krijger van vroeger, en met een kille blik in zijn vreemde ogen staart hij me zwijgend aan.

Ik knipper. En daarna nog een keer. Mijn Vijf heeft waarschijnlijk een storing en laat me nu een film zien die ik niet besteld had. Een die er angstaanjagend echt uitziet. Michael en ik hebben ooit samen zo'n film gezien, maar ik ben er vrij zeker van dat onze huurfilm al maanden geleden is verlopen. *Ik Tarzan, jij Jane.*

Ik open mijn mond om te schreeuwen, maar voordat ik daar de kans voor krijg, is hij bij me. De schreeuw blijft in mijn keel hangen. Er klettert iets op de grond achter hem, iets dat lang is en een scherpe punt heeft. Een wapen? Hij bedekt mijn mond, of eigenlijk mijn halve gezicht, met zijn enorme hand. Ik proef zout en mijn lichaam verstijft van angst als hij fluistert: 'Niet doen. Niet bewegen. Niet schreeuwen.'

Ik verwachtte Tarzanachtig gegrom, geen perfect Engels. Zijn stem klinkt vreemd en zwaar, bijna alsof hij een accent heeft. Hij ruikt zowel muskusachtig als zoet. Druppels warm zweet schroeien in mijn nek. Ik kan nauwelijks slikken. Michael is weg, mijn Michael, en dit kwaadaardige ding heeft zijn plaats ingenomen en drukt me nu met zijn dikke onderarm op het bed. Ik probeer mezelf schrap te zetten voor de slechte dingen die ongetwijfeld gaan komen.

Plotseling laat hij me echter los. Hij kijkt over zijn schouder naar de deur. Ik denk dat er daarbuiten iets is waar hij zich voor verstoppt. Of verstoppt hij mij? Gebeurt dit echt? Mijn thuis is alles wat wij als bewoners van de Gemeenschap kennen. Alles wat we willen kennen, op een paar ondergrondse nederzettingen ver in het westen na. We bestuderen

geen geschiedenis, maar ik heb verhalen gehoord. Wij zijn de gelukkigigen, de afstammelingen van wetenschappers en andere belangrijke denkers, die honderd jaar geleden werden uitgekozen om de luxe ondergrondse nederzetting te bevolken, toen de hele aarde onder water liep door de overstromingen. Voor alle anderen was het einde verhaal, tot nooit meer ziens.

Tenminste, dat dacht ik.

Iemand houdt me voor de gek. Dit moet een grap zijn. Een heel uitgebreide.

‘Alsjeblieft,’ weet ik uit te brengen. ‘Waar...’

‘Stil,’ zegt hij. Zijn stem klinkt merkwaardig hooghartig, maar het is de manier waarop hij naar me kijkt die ervoor zorgt dat ik niets meer durf te zeggen. ‘Hoe waag je het te spreken zonder toestemming?’

Ik hou zo snel op met praten dat ik op mijn tong bijt.

‘Wie ben jij, meisje? Ben je een geest? Een ander wezen?’

Meisje? Geest? Meent hij dit? Zijn uitdrukking wordt niet zachter. Oké, hij meent het blijkbaar. ‘Ja, ik ben een vróúw,’ antwoord ik en ik steek mijn kin in de lucht. ‘Je moet wel een idioot zijn als je dat niet kunt zien.’

Voorzichtig zegt hij: ‘Ik beveel je nu om te zeggen wie je bent.’

Hij beveelt me. Ik neem geen bevelen aan. En ik vraag niemand toestemming. Wie denkt deze vent wel dat hij is? Ik kijk hem boos aan.

Hij loopt op me af, met zijn handen in de aanslag om mijn schouders te pakken.

‘Wacht,’ roep ik verslagen uit. De gedachte dat hij die grote, zweterige handen op mijn schouders legt maakt me zo misse-lijk dat ik er geen woorden voor heb. ‘Ik ben... mijn naam is Aliah. Ik denk dat ik verdwaald ben.’

‘Dat is duidelijk,’ fluistert hij, terwijl hij peinzend over zijn kin strijkt. Aan zijn zachte gelaatstrekken is te zien dat hij nog niet helemaal volwassen is. Hij pauzeert even en neemt

me met jeugdige nieuwsgierigheid in zich op. Ondanks zijn omvang zijn zijn ledematen slungelig, mist zijn stem een zekere zwaarte en heeft hij de stoppels van een jongen die zonder succes probeert een baard te laten groeien. Ik denk dat hij waarschijnlijk niet veel ouder is dan ik. Hij buigt zich voorover en plukt een lok van mijn donkere haar van het matras. Ineens trekt hij er aan. Ik gil.

‘Stilte, meisje. Waar verblijf je?’

Verblijven? ‘Ik woon op Eighth Street...’ begin ik te vertellen, met een zekere hooghartigheid in mijn stem, omdat het een eer is om daar te wonen, iets waar ik trots op zou moeten zijn. Het Broadmoor-gebouw is bedoeld voor de hogere klasse, de crème de la crème van alle families. Maar het is stom om daar nu hooghartig over te doen. Hij kent het Broadmoor-gebouw helemaal niet. Of Eighth Street, of City Hall, of het Park, of Alpha, of wat dan ook van mijn thuis. Dat kan niet. Hoe moeilijk het ook te geloven is, alles hier zegt me dat ik me niet meer “in Kansas bevind, Toto”. Dit moet een droom zijn. ‘Is dit de Gemeenschap?’

Hij staart me aan en dan versnelt zijn ademhaling. ‘Gemeenschap? Je bevind je in het koninkrijk Getijden, en ik weet dat jij niet een van mijn onderdanen bent. Ik kan me niet voorstellen waar zo’n lelijk ding als jij vandaan zou komen.’

Mijn mond valt open. De laatste keer dat ik lelijk werd genoemd was... nou, nooit.

‘Lelijk? Jij bent lelijker.’

Zijn neusgaten verwijden zich en hij heft zijn open hand op.

Het duurt eventjes voordat ik door heb wat er gebeurt. Ik heb het namelijk alleen in films gezien. Hij wil me slaan. Ik krimp ineen en sluit mijn ogen, maar de klap komt niet. Zodra ik dat doorheb, voel ik verontwaardiging opkomen. Duidelijk onaanvaardbaar. Mijn vader zou een beroerte krijgen.

Maar mijn vader is hier niet. En hij is ook niet in de buurt.

In plaats van me te slaan begint hij tegen me schreeuwen.

‘Hoe durf je zo tegen me te spreken? Ik heb je leven gered. Ik vond je tijdens een van mijn rondes. Zonder mijn zorg zou je nu een rottend skelet zijn in de onderbuik van mijn kasteel.’

Mijn mond hangt nog steeds open omdat hij me lelijk noemde. ‘Kasteel?’

‘Weinigen wagen zich daar beneden. Ze hebben gehoord over de geesten en wilde beesten die zich binnen de kelder-muren bevinden.’ Hij zwaait met zijn handen in het rond. ‘Dit is mijn thuis. Ik ben de koning van dit land.’

Hij wacht op een reactie, maar die heb ik niet. Koning? Deze grote, woeste man – eh... jongen – is een koning? ‘Hoe oud ben je?’

‘Jij dient mijn vragen te beantwoorden, je stelt ze niet.’

Ik kijk boos, maar gehoorzaam hem toch en zak terug op het matras. Het heeft waarschijnlijk iets te maken met zijn lengte. Of zijn ogen. Of het feit dat hij een koning is. Hij ziet er dan misschien niet uit als een koning, hij weet wel hoe hij zich zo moet gedragen.

Hij vraagt: ‘Hoe oud ben jij?’

‘Zeventien.’

‘Ik heb achttien harde seizoenen gezien. Het volgende wordt mijn negentiende.’

Nu is het mijn beurt om verbijsterd te zijn.

Hij zegt: ‘Ik heb al gezegd dat ik een koning ben. Waarom buig je je hoofd niet in eerbied?’

‘Ik heb nog nooit eerder een koning gezien.’

‘Aha. Wie heerst er dan over jou?’

Onder andere omstandigheden zou ik lachen. ‘Ik heers over mezelf.’

Hij bijt op zijn onderlip en denkt na. Zijn blik lijkt zachter te worden.

‘Je bent dus van adel? Ik dacht al dat je dat misschien was toen ik je... gewaad zag.’

Ik kijk naar mijn jurk met lovertjes. De rok bestaat uit

ijsblauwe lagen tule, de kleur van zijn ogen. Vijftig jaar geleden was hij misschien superdeluxe, maar ik heb hem gekocht bij de Antiekwinkel en nu is hij versleten en rafelig. Mijn moeder vond hem afschuwelijk. Waar ik vandaan kom is hij niet echt in de mode. Hij is zelfs heel gewoontjes in vergelijking met de sierlijke jurken die mijn vriendinnen dragen. In tegenstelling tot mijn leeftijdsgenoten hou ik wel van oude dingen. Maar hij kijkt naar de jurk alsof hij nog nooit zoiets moois heeft gezien.

‘Ja,’ lieg ik, terwijl ik hoop dat mijn lichaam stopt met trillen. ‘Ik ben een prinses.’

Hij pakt mijn hand. Zijn handen zijn eeltig en bijna twee keer zo groot als die van mij, maar toch is zijn aanraking voorzichtig. Hij zegt: ‘Mijn naam is Evan Wallow, en ik bied u mijn diensten aan, prinses.’

Droom. Gewoon een droom.

Dan word ik wakker en staat de wereld in brand.

Ik probeer mijn ogen te openen, maar het licht is zo fel dat het mijn oogballen zou kunnen verbranden, zelfs als ik mijn ogen dichtgeknepen houd. Met moeite lukt het me om een ooglid te openen.

Alles wordt overspoeld door een verblindend wit licht.

De zon. Er werd aan mij verteld dat de zon warm en geel en vrolijk was, als een kuipje boter. Ik had nooit gedacht dat hij zo pijnlijk zou zijn.

Ik laat een laag, grommend geluid horen waarvan ik niet dacht dat ik het kon maken en probeer mijn gezicht met mijn handen te bedekken, waarna ik me realiseer dat ik nog steeds aan het bed vastgebonden ben.

Dit is géén droom.

Alsof mijn lichaam die realisatie wil bevestigen, rommelt mijn maag door krampen van de honger.

Op de een of andere manier was ik erin geslaagd om in te dommelen. Nu word ik verzwolgen door de hitte. Het voelt alsof er een zware en onbeweegbare steen op mijn borst ligt en

ik baad in het zweet op het plakkerige bed. Ik kan mijn zure lichaamsgeur ruiken. Ik heb me nog nooit zo vies gevoeld en ik verlang ernaar om mijn zware feestjurk uit te trekken, een douche te nemen en het vuil en elke herinnering aan deze plek weg te spoelen. De leren riem snijdt in mijn pols en laat geen bewegingsruimte over. Ik probeer mijn Vijf weer te activeren, maar ik geef het al snel op, omdat de hitte zo benauwend is dat zelfs knippen pijn doet. Ik open mijn mond om te jammeren, maar voordat ik zelfs maar kan inademen, hoor ik een verschrikkelijk geschreeuw.

Dat was ik niet, toch?

Nee, dat geluid kwam van buiten, waar de zon nog feller schijnt. Zou alles buiten soms in brand staan? Dat moet haast wel.

Terwijl ik het pijnlijke gevoel in mijn keel weg probeer te slikken, probeer ik rechtop te gaan zitten en naar buiten te kijken, bang voor wat ik zou kunnen zien. Maar het eerste wat ik zie is de uitgestrekte blauwe lucht, die er fris en best mooi uitziet. De lucht! Wolken. Wolken! O, dit zijn dingen die alleen maar in verhalen en legendes voorkomen. Ik ben de eerste uit de Gemeenschap die dit ziet. Het veroorzaakt tegenstrijdige gevoelens; aan de ene kant wil ik in paniek raken, maar aan de andere kant wil ik meer ontdekken. Hoewel ik hier niet uit vrije wil ben beland, voel ik me toch een ontdekkingsreiziger. Een pionier. Mikey zou dit fantastisch vinden, hij vindt het geweldig om nieuwe dingen te ontdekken.

Michael. Het gemis dat ik voor hem voel, wordt verstoord door een tweede onmenselijke jammerkreet van buiten. Ik denk dat het vanaf het dak kwam.

Ineens opent iemand de deur. De woeste koning staat in de deuropening, die bijna helemaal gevuld wordt door zijn lichaam. Ik ben verbaasd over het gevoel dat me bekruipt als ik hem zie; geen regelrechte angst, maar een vreemd knagend gevoel. Als hij me pijn had willen doen, had hij dat denk ik al

gedaan. Hij is van top tot teen bronskleurig – zijn lange haar en het haar op zijn borst gloeien als een ader van hete koper in een modderige rivier. Maar zijn ogen zijn staalblauw, de natuurlijke oogkleur van onze voorvaderen. Ik denk dat ik het contrast erg mooi zou vinden, als hij niet zo... intens was.

Groot.

Bijna helemaal naakt.

Mijn gezicht wordt rood en ik krijg een raar gevoel in mijn maag dat niets met honger te maken heeft. Is het de angst voor wat hij zou kunnen doen, of het feit dat hij nog steeds alleen een haveloze lendendoek draagt die gevaarlijk laag op zijn slanke heupen hangt? Waarschijnlijk is zijn kledingkeuze logisch, want het is ontzettend warm. Maar ik heb een man nog nooit zo weinig zien dragen, en ik kan een streep donker haar onder zijn navel zien, die trots de weg wijst naar... *ik wil er niet aan denken wat daaronder zit!* In de Gemeenschap was het altijd aangenaam fris. Ik heb het gevoel dat ik mijn ogen moet afwenden, maar dat willen ze niet. Ze zijn immers verbonden met mijn hersenen, en mijn hersenen doen nu niets anders dan half geformuleerde vragen uitspuwen, die allemaal gaan over deze ‘koning’ die nu voor me staat. Als Mikey hier was, zou hij gillen als een klein meisje, maar ik doe dat niet. Ik heb lang geleden geleerd dat je er niets mee bereikt als je in paniek raakt.

Maar misschien is dat wel precies wat er nu gebeurt.

Ik denk aan de manier waarop hij mijn hand vasthield en met zijn vingers over mijn huid streek en ik krijg een warm gevoel tussen mijn benen.

Ho. Dit moet stoppen. Er hangt een versleten leren riem in de kleur van zijn huid over zijn schouder, die over zijn borstbeen naar zijn heup loopt. Hij houdt een speer vast die bijna even lang is als hijzelf, met een scherp zwart uiteinde dat naar de lucht wijst. Ik hap naar adem als ik alleen al naar het wapen kijk. Deze kerel is zoveel gevaarlijker dan wie dan ook in de

Gemeenschap, in meerdere opzichten.

‘Prinses,’ zegt hij, en hij knikt naar me.

Ik bloos nog meer als ik die naam hoor. Ik ben geen prinses, maar ik ben al zo vaak zo genoemd dat ik er gewend aan zou moeten zijn. *Prinses, op een dag ben je ons dankbaar voor alles wat we je hebben gegeven. Prinses, als het op overleven aankomt, moet je onthouden dat alle verbeteringen in de wereld niet opwegen tegen iemands status. Prinses, die Michael is niet goed genoeg voor jou. Eerlijk gezegd denken we dat de enige reden dat je met hem uitgaat is om ons op stang te jagen.*

Mensen op stang jagen is mijn specialiteit. Hoewel ik het niet zo goed kan vinden met mensen die mij op stang jagen.

Wat hij duidelijk... níét gaat doen. Daar sta ik op.

Ik ga rechtop zitten en probeer de zoom van mijn jurk naar mijn knieën te trekken, maar volgens de laatste trend is hij ontzettend kort. Toen ik hem kocht in de Antiekwinkel was het een lange bruidsjurk, maar ik heb hem ingekort. Je kunt in de Gemeenschap nooit teveel been laten zien en vooral Michael kijkt graag naar mijn benen. Nu komt het jurkje nauwelijks tot halverwege mijn dijen. De tule was altijd al kriebelig, maar gemengd met mijn zweet jeukt de jurk nu ontzettend. En krabben veroorzaakt nog meer jeuk. Hij kijkt me nieuwsgierig aan, dus zeg ik: ‘Er schreeuwde buiten iemand.’

Hij kijkt gealarmeerd. ‘Schreeuwde?’

Ik knik en op dat moment is het geluid weer te horen.

‘Ah.’ Hij kijkt naar het raam. Zijn mondhoeken krullen omhoog tot iets wat je niet echt een glimlach kan noemen, maar hij fronst ook niet meer. ‘Dat is geen persoon. Het is een vogel. Een meeuw.’

‘O!’ Ik heb over vogels gehoord. Instinctief probeer ik mijn totaal nutteloze Vijf te activeren om een foto van een meeuw op te zoeken, maar dan herinner ik me dat hij niet werkt en vloek ik. Op dat moment komt hij dichterbij, waardoor mijn lichaam zich angstig samentrekt, tot ik besef dat hij een klein

dienblad vasthoudt. *Zie je nou wel*, zeg ik tegen mezelf, *hij wil me geen kwaad* doen. Hij geeft me te eten. Zodra ik aan eten denken, begint mijn maag weer te knorren. Hij zet een kom voor me neer op het matras. In de kom zit een troebele, gele stoofpot, die nu niet bepaald lekker ruikt. ‘Wat is dat?’

‘Dit is onze soep.’

Vreemd. Wanneer hij mijn gezicht niet bedekt met zijn grote, mannelijke hand terwijl hij me bedreigt, klinkt zijn stem laag en aangenaam, bijna muzikaal.

De kom is veel te groot om met één hand vast te houden en hij heeft me geen lepel gegeven. ‘Wil je me alsjeblieft losmaken, zodat ik kan eten?’ vraag ik.

‘Als je belooft hier te blijven en geen lawaai te maken.’ Als ik niet antwoord, wijst hij naar de zware houten deur en zegt: ‘De sleutel van die deur is getijden geleden verloren gegaan, maar mijn onderdanen weten dat dit mijn persoonlijke toevluchtsoord is. Ze komen hier niet. Maar je mag deze kamer ook niet verlaten. Het is net zo goed voor je eigen bestwil als voor dat van hen. Als iemand anders je hier vindt, leef je niet lang meer.’

Hij maakt natuurlijk een grapje. Niemand zou me toch vermoorden alleen omdat ik besta? Maar hij kijkt bloedserius. En die speer is groot, en puntig, en... Oké, misschien maakt hij toch geen grapje. ‘W-waarom?’ zeg ik stotterend en ik begin te blozen omdat ik nog nooit gestotterd heb. Ik heb nog nooit zo weinig controle over mezelf gehad. Me vermóorden? Echt waar?

‘We zitten niet te wachten op buitenstaanders.’

Oké. Deze mensen zijn niet zoals wij. Misschien zijn het wel woestelingen, die net zo gemakkelijk en zonder erbij na te denken in slaap vallen als dat ze mensen doden. Ik voel een rilling langs mijn rug lopen en ga rechtop zitten. ‘Waarom heb je me hier dan naartoe gebracht? Je had me gewoon kunnen laten sterven.’

Hij perst zijn lippen op elkaar.

‘Jij bent toch koning, of niet dan? Bepaal jij de regels niet?’

Hij zet het dienblad op een leeg tafeltje in de hoek en loopt dan naar het raam. ‘Zo simpel is het niet,’ zegt hij. ‘In jouw koninkrijk worden de bevelen van jouw vader toch ook niet altijd opgevolgd?’

Mijn vader. De koning. Bijna moet ik lachen. Waar ik vandaan kom, is mijn vader een van de belangrijkste wetenschappers, want het is zijn team dat ons leven heeft gered en onze wereld tot een goede plek om te leven heeft gemaakt. In de Gemeenschap hebben we een president. Hij woont in hetzelfde gebouw als ik en hij is als een oom voor me; hij geeft me meestal extravagante cadeaus met Kerstmis en met mijn verjaardag. Vorig jaar mocht ik zijn virtuele privé-landgoed in de “bergen” bezoeken. Naast de president en de *first lady* ben ik een van de weinige bewoners van de Gemeenschap die daar geweest is. ‘Als een heerser rechtvaardig en goed is, gehoorzaamt zijn volk hem.’

De koning bestudeert zijn voeten aandachtig. ‘Maar het begrip ‘goed’ is niet voor iedereen hetzelfde. Als je iemand goed behandelt, verwaarloos je iemand anders. En het is lastig om te heersen over mensen die verwaarloosd worden.’

Ik denk even na. In onze gemeenschap is bijna iedereen het met elkaar eens. Ik omzeil de waarheid over die vraag eenvoudig. ‘Een wijs heerser zorgt ervoor dat niemand verwaarloosd wordt.’

Hij knikt bedachtzaam. Zijn stem is zacht. ‘Jij wordt zonder twijfel een wijzere heerser dan ik.’ Dan buigt hij zich voorover om mijn pols los te maken. ‘Eet.’

‘Geen bestek?’ vraag ik, maar ik besef meteen dat dit een domme vraag is. *Waarom denk je dat ze hier iets als bestek hebben? Wil je misschien ook een linnen servet en een onderzetter?*

‘We maken geen gebruik van... bestek,’ antwoordt hij, en

het klinkt alsof hij het woord bestek nog nooit eerder gebruikt heeft. Ik ga ervan uit dat dat ook zo is.

Ik wikkel mijn handen om de kom en breng hem naar mijn neus. De inhoud ruikt vreemd en een beetje vies, dus ik proef voorzichtig wat met mijn tong. De soep is waterig, zout en zit vol met harde stukjes die tussen mijn tanden knarsen. Thuis hadden we feestjes waarbij de tafels vol stonden met alle denkbare lekkernijen – dikke, sappige hammen, ontzettend zoete meringues die smolten in je mond, fonteinen van champignonwijn met specerijen die tintelden op je tong. Deze troep is gewoon bijna niet te eten. Maar ik heb al vierentwintig uur niet gegeten en ik ben uitgehongerd. Ik gooi mijn manieren overboord en slurp de inhoud van de kom naar binnen, zonder me zorgen te maken over de druppels die langs mijn kin en op mijn jurk druipen. Zodra ik mijn kom eindelijk neerzet, zie ik dat hij naar me kijkt en het is duidelijk dat hij iets wil vragen. Ik veeg mijn mond af met mijn mouw en wacht af.

‘Jij bent erg mollig,’ zegt hij ineens. Voordat ik mijn armen langs mijn zij kan leggen, buigt hij zich naar voren en knijpt in mijn middel. Hij grijpt hierbij niet alleen de plooiën van mijn lovertjesjurk vast, maar ook een handvol extra vlees onder mijn borst.

‘Wat bezielt jou!’ brul ik, en ik probeer bij hem uit de buurt te kruipen. Oké, dus ik ben niet vel over been. De uitgemergelde look is toch niet in de mode. En waarom begint hij me verdomme te knijpen? Hoe zit het met persoonlijke ruimte? ‘Wat denk je in hemelsnaam dat je aan het doen bent?’

‘Zo rond. Ik heb nog nooit zoiets gezien,’ zegt hij, en hij doet net alsof hij met zijn handen in een groot kussen knijpt, wat me tegelijkertijd doodsangst aanjaagt en doet gruwelen. Heeft hij niks beters te eten dan die soep? Heeft zijn volk honger? Misschien hebben ze wel een hongersnood.

‘En je lippen? Ze zijn zo rood als bloed. Ben je gewond?’

‘Dat is permanente make-up,’ mompel ik, terwijl ik mijn

lippen aanraak. Hier bestaat zoiets natuurlijk niet, maar in de Gemeenschap is het bijna een zonde voor meisjes om zonder eyeliner en lippenstift rond te lopen, vooral omdat de ingreep zo goedkoop en pijnloos is en een wereld van verschil maakt. Zodra ik niet meer hoeft te blozen, zeg ik: ‘Ik heb dorst.’

Hij geeft me een klein, plat kopje water. Het zou een elegant porseleinen theekopje kunnen zijn, maar het is zo gebarsten dat het bijna onherkenbaar is. Ik neem een slokje. Het smaakt ook zout, niet veel anders dan de smaak van de soep. Ik drink het hele kopje in twee slokken leeg, maar volgens mij krijg ik er alleen maar meer dorst van. Misschien hebben ze hier ook een tekort aan water.

Door die gedachte moet ik kokhalzen en voor de honderdste keer vandaag wilde ik dat ik thuis was. Hij kijkt ook nog steeds naar me, alsof ik een of ander experiment ben. Ik ben niet bang meer voor hem, ik ben nu alleen ontzettend geïrriteerd.

‘Ik heb het ook warm,’ mopper ik. ‘Daalt de temperatuur hier ooit weleens?’

Hij komt weer naar me toe. Ik verstrak en probeer weg te kruipen, maar het is te laat. Hij pakt de mouw van mijn jurk en geeft er een harde ruk aan. De stof scheurt bij de naad van mijn schouder en laat gemakkelijk los. Ik staar hem sprakeloos aan terwijl hij tegen me zegt, alsof ik een dom kind ben: ‘Als je minder draagt, heb je het minder warm.’

Hij reikt naar mijn andere arm, maar die trek ik weg terwijl ik hem kwaad aankijk. ‘O, waarom loop ik niet ook gewoon naakt rond? Ik weet zeker dat je graag meer van mijn... molligheid wil zien.’

‘Dat mag...’ begint hij. Hij denkt toch niet dat ik het meen? Zijn lippen bewegen en in gedachten formuleert hij een aantal verschillende zinnen voordat hij er eindelijk een uitspreekt. ‘Als dat comfortabeler voor je is.’

Oké, hij denkt wél dat ik het meen.

Dan houdt hij zijn hoofd schuin en wacht hij af wat ik ga

doen. Volgens mij denkt hij echt dat ik me ga uitkleden.

Zo pijnlijk, dit.

Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘Nee, het is prima zo,’ zeg ik langzaam en aan mijn stem is duidelijk te horen hoe walgelijk ik het idee vind.

‘Was je geliefd bij al je onderdanen?’ vraagt hij twijfelend. Tuurlijk, ik ben ongeveer net zo’n goede heerser als hij. Hij leunt voorover en strijkt met zijn hand langs mijn dij. Ik krijg kippenvel als hij mijn hand pakt. Zijn huid is warm en heel ruw, maar niet zweterig. Voordat ik kan vragen wat hij aan het doen is, draait hij mijn hand om en bestudeert hij mijn gemanicuurde nagels met grote interesse. Ik denk niet dat de mensen hier ooit iets gezien hebben wat er ook maar op lijkt. Net als ik me realiseer dat ik een afgebladderde nagel heb, zegt hij: ‘Is iedereen in jouw koninkrijk sierlijk en donkerharig, net als jij?’ Zijn ogen ontmoeten die van mij en vernauwen zich. ‘Met... zulke afschuwelijke, kleurloze ogen?’

‘Ze zijn nuttig om in het donker te zien, want het is altijd donker waar ik woon, in de grotten. En ja, we zijn allemaal lelijk,’ zeg ik met een vleugje trots. Roze ogen afschuwelijk? Waar ik woon zouden de mensen er honderd jaar geleden alles voor hebben gedaan om roze ogen te hebben. Nu zijn ze de norm. ‘Mollig en afzichtelijk, dat zijn we.’

‘Je huid is te zacht. Heb je nooit een dag hard gewerkt in je leven?’

Ik snuif. Er bestaat niet zoiets als te zacht. Waar ik vandaan kom, hebben lasers een perfecte, melkwitte huid de norm gemaakt. Zelfs onze bouwvakkers en vuilnismannen hebben een babyzachte huid. Maar nee, ik heb nooit gewerkt. In ieder geval duidelijk nooit zoals hij, want zijn huid lijkt alleen maar uit eelt te bestaan. ‘Natuurlijk ken ik de waarde van werken. We beginnen pas met werken als we achttien zijn,’ zeg ik. Zelfs dan ga ik geen handenarbeid verrichten, dat is zeker. En ik ga nog liever dood dan dat iemand ziet dat ik van die walgelijke

eeltplekken heb.

‘Je leeft onder de grond, als een eenvoudige speervis?’

‘Eenvoudig? Dat meen je toch niet. Jij bent degene die eruitziet alsof je eet wat je aan de onderkant van beschimmelde rotsen vindt.’

Ik weet dat hij geen idee heeft waar ik het over heb, maar hij is duidelijk te trots om dat toe te geven. Hij verplaatst zijn gewicht van zijn ene voet naar zijn andere en dan zie ik een oude riem rond zijn dij en een oude schede voor een behoorlijk dodelijk mes, dat tot aan zijn knie reikt. Als hij me gisteravond pijn had willen doen, had hij dat ding gewoon tegen mijn keel kunnen houden. Maar dat deed hij niet. ‘Bestaat je koninkrijk uit veel mensen... prinses?’

‘Ja.’

‘Hoeveel? Meer dan duizend?’

Ik knik.

Dit lijkt hem te verontrusten. Hij wrijft weer over zijn ruwe kin, die bedekt is met kaneelkleurige stoppels. Hij heeft een lelijk litteken dat zich uitstrekt van zijn kaaklijn tot zijn keel. Dat moet een zware verwonding zijn geweest. ‘Hoeveel meer?’

‘Dat weet ik niet. Ik denk dat we tijdens onze laatste telling op meer dan vijftien uitkwamen.’

Hij heeft nooit harder gesproken dan op fluistertoon, maar nu roept hij uit: ‘Vijftiendúizend? Alle goden!’ Dan kijkt hij naar de deur en kalmeert hij. ‘Dat zijn veel mensen.’

Het geeft me een vreemd soort voldoening om hem van zijn stuk te brengen, dus ik doe er nog een schepje bovenop. ‘We zijn waarschijnlijk met meer. Iedere dag komen er nieuwe mensen bij. En als ze erachter komen dat je me gevangen houdt, komen ze hierheen om me te halen. En dan krijg je spijt.’

Om eerlijk te zijn heeft hij niets te vrezen. Hij ziet er zo vervaarlijk uit dat zelfs de grootste man in de Gemeenschap in een hoekje zou wegduiken als hij deze koning zag. Krijgen deze mensen soms groeihormonen toegediend? En het is

belachelijk om te denken dat iemand uit de Gemeenschap hier de weg zou kunnen vinden. In een lab durven ze heel wat uit te proberen, maar ze zijn echt niet bereid om hun leven te wagen buiten een veilige omgeving. Mijn ouders zijn de enigen die de Gemeenschap verlaten, maar ze gaan dan wel op een veilige reis die ze al vaak hebben gemaakt in een luxe onderzeeër, om andere wetenschappers te ontmoeten. Hier is duidelijk nog niemand naartoe gegaan, anders was het het gesprek van de dag geweest. Dankzij de Vijf gebeurt het bijna nooit dat een wetenschappelijk nieuwtje niet binnen vijf minuten in de hele Gemeenschap bekend is. Ik denk dat ik hier terecht ben gekomen door een grote fout. Ik herinner me een doolhof van gangen en dat ik achter Michael aanliep terwijl de gangen steeds donkerder en smaller werden. Ik herinner me ook dat ik mijn grip op zijn gladde hand verloor. We leven en groeien op in de duisternis, maar de totale duisternis waarin ik me toen bevond was ronduit angstaanjagend.

En het verkennen van de tombes is zo'n beetje het stoerste wat je in de Gemeenschap kunt doen. We gaan vreedzaam met elkaar om. We hebben geen wapens bij ons en we voeren geen oorlog. Wij zijn denkers, niet de oorlogszuchtige mensen van vroeger, die de uitgestrekte oppervlakte van de aarde afstroopten en elk stukje land voor zichzelf probeerden op te eisen. We hebben geleerd van de fouten uit het verleden en weten dat we geen problemen moeten zoeken.

En ik denk dat deze plek onder de categorie "ernstige problemen" valt.

Niemand komt me halen.

De koning is te druk met zichzelf bezig om te zien dat ik tril. Hij ademt uit, buigt zich voorover en strengelt zijn vingers ineen terwijl hij zijn polsen op zijn knieën laat rusten. Zijn lichaam is in de vorm van de letter 'C' gebogen en hoewel hij gespierd is, kan ik zijn ribben makkelijk tellen en zijn zijn armspieren duidelijk te zien. Ik merk dat ik hem wil aanraken,

weer een drang die ik wegdruk voordat ik hem uitvoer. Zijn stem is zacht. ‘Ik ben verantwoordelijk voor tweeduizend-achtentwintig mensen. Het zijn goede mensen. De meesten zijn zachtaardig en ze werken hard. Ze verdienen de genade van de goden. Ik probeer ze te geven wat ik kan met mijn mensenhanden.’

Hij draait zijn handen om en staart ernaar. Terwijl de rest van zijn lichaam bronskleurig en sterk is, zijn z’n handpalmen ongewoon wit, bedekt met eelt maar op de een of andere manier kwetsbaar.

‘Ik begrijp het niet. Je zegt dat jouw onderdanen zachtvaardig zijn, maar toch denk je dat ze me willen vermoorden? Oké dan.’

Hij slikt, maar zegt niets.

‘Mag ik opstaan en uit het raam naar jouw koninkrijk kijken?’

Zijn ogen dwalen af naar de ruwe opening in de stenen muur. Langzaam knikt hij. Ik zwaai mijn voeten over de zijkant van het matras, maar voordat ik er echt gewicht op kan zetten, voel ik een pijnscheut door mijn rechterbeen gaan. Ik val terug op het bed en kreun. ‘Ik heb mijn enkel bezeerd.’

We kijken er allebei naar. Mijn enkel is gezwollen en de normaal gesproken bleke huid is paars en blauw. Ik had overal pijn, dus dit had ik niet gemerkt. Ik leun voorover en raak mijn enkel aan. Mikey grapt altijd dat ik zo lomp ben; ik heb mijn enkel tijdens het dragen van hoge hakken al ontelbare keren verzwikt. Nu lijkt het erger. ‘Mijn enkel is misschien wel gebroken. Ik heb een dokter nodig.’

Hij knielt voor me neer en zijn bronzen haar valt voor zijn gezicht. Hij maakt een beweging om mijn enkel aan te raken, maar deinst plotseling terug. Door zijn bos haar heen kijkt hij me aan met zijn intense blauwe ogen en ik zie dat hij de dikste, langste wimpers heeft die ik ooit heb gezien.

‘Ik kijk er wel even naar.’

‘Haal je een dokter voor me?’

Hij geeft geen antwoord. Ik vrees voor wat dat betekent. ‘Hoe kan jij me precies helpen?’

Zijn stem klinkt gespannen. ‘We hebben hier dokters. Ik vraag ze wel om advies. En dan kijk ik ernaar.’ Ineens blaast er iemand op een hoorn, waardoor mijn trommelvliezen beginnen te trillen. Hij tuit zijn lippen.

‘Ik moet nu gaan, de formatie begint bijna.’

Formatie. Ik weet niet wat dat is. Ik sta op het punt om hem ernaar te vragen, maar ineens grijpt hij mijn pols en bindt hij me opnieuw aan het bed vast. Wanhopig probeer ik me los te rukken, maar hij is bijna twee keer zo groot als ik. ‘Ik moet naar het toilet,’ flap ik eruit.

Hij stopt en bestudeert me even. Dan reikt hij naar het dienblad en geeft me de kom. Ik voel me misselijk. Nee, erger, ik ga die soep zo uitspugen. Denken ze hier nu echt dat het oké is om in dezelfde kom te plassen waar je ook uit eet?

‘Alsjeblieft,’ smeeik ik hem om tijd te rekken. Ik kan het branderige gevoel van die riem om mijn pols al voelen. ‘Kun je me op zijn minst niet eerst naar het raam brengen? Ik wil je koninkrijk zien.’

Hij gaat staan. Dan neemt hij me zonder moeite in zijn sterke armen. Ik ben er zelf verbaasd over hoe comfortabel ik me daar voel. Vergeleken met hem ben ik klein en de holtes van zijn ellebogen zijn net een wieg. Hij stapt naar de opening toe. Vanaf deze plek kan ik de zon niet zien, de ongrijpbare, niet-zo-boterachtige zon waar ik alleen maar verhalen over heb gehoord. Ik krijg echter wel een gevoel dat ik alleen maar kan omschrijven als een sterke maar aangenaam warme adem op mijn gezicht. Ik hap naar adem als ik niets anders dan zwart water zie, dat zich eindeloos uit lijkt te strekken. Hoewel het de kleur van de muren van onze grotten heeft, is het op elke andere denkbare manier anders. De muren van de grotten zijn stevig en veranderen niet. Het water golft, beweegt en

verandert voor mijn ogen.

Hij slikt, waardoor zijn adamsappel op en neer beweegt in zijn keel. Misschien wordt hij wel wat vriendelijker. Mijn blote arm ligt tegen zijn brede borstkas. Ik heb nog nooit zoiets aangeraakt, hard als marmer en prachtig gevormd, als een fijn kunstwerk. Ik vind niet dat ik mollig ben, maar in de Gemeenschap zijn we wel steviger gebouwd dan hij. Ik voel dat zijn hart sneller begint te kloppen als hij naar de golven kijkt.

‘Heb je genoeg gezien?’ Zijn stem klinkt gespannen, maar ik denk niet dat het door het tillen van mijn mollige lichaam komt. Hij heeft duidelijk veel aan zijn hoofd.

Ik knik en hij draait zich om en laat me vrij ruw op het bed vallen. Dan bindt hij mijn pols opnieuw vast aan het bed. Met zijn dikke vingers heeft hij moeite om een goede knoop te maken. Zodra hij weg is, wacht ik zo lang als ik kan voor ik eindelijk rechtop ga zitten, de kom onder mijn kont klem en mijn behoefte doe. Het gaat niet zo netjes; er komt overal plas terecht en ik heb me nog nooit zo vies gevoeld.

Dan rol ik me om en luister ik naar de golven die tegen de rotsen klotsen. Ik denk aan Michael en zoals altijd heeft alleen de gedachte aan hem al een troostend effect. Ik denk aan mijn badkamer thuis, met mijn pluche roze handdoeken en zachte toiletpapier. Ik had nooit gedacht dat ik nog eens zou verlangen naar een stom toilet. En daarna denk ik aan de koning. Ik weet heel weinig over de persoon die me gevangen houdt, maar één ding weet ik zeker. Hij heeft een hekel aan die oneindige watermassa.

Mijn moeders verhalen over de zon blijken te kloppen, want na een tijdje worden de schaduwen langer, wordt het minder warm en branden mijn ogen niet meer. Zometeen is het donker, zoals ik prettig vind. Na een tijdje komt Evan weer bij me langs met een dienblad. Op het dienblad staat een eenvoudige lamp waar een gezellig oranje vuurtje in brandt, nog een portie soep en een klein kopje met water.

Ik ben weer uitgehongerd, dus zodra hij mijn hand losmaakt, slurp ik alles naar binnen.

Als ik mijn kom laat zakken, zie ik dat hij peinzend naar mijn gewonde voet kijkt. De dikke laag zweet op zijn voorhoofd is goed te zien in de doffe gloed van het vuur. Dan tilt hij mijn voet op, gaat hij zitten en laat hij hem op zijn knieën vallen. De hitte en schaamte die ik normaal voel als ik zijn blote dij aanraak, worden overschaduwd door een scherpe pijnscheut. ‘Au! Wat ben je in hemelsnaam aan het doen?’

Hij zuigt op zijn onderlip, maar gaat verder. Hij heeft een strook gemaakt van een vuile doek en die wikkelt hij langzaam om mijn enkel heen. Deze keer probeert hij voorzichtiger te

zijn. Voor zo'n woeste man heeft hij een verrassend zachte aanraking, dus ik word wat rustiger. Maar uiteindelijk raak ik toch weer geïrriteerd. Denkt hij nu echt dat een doek helpt? Thuis zou ik alleen maar een korte laserbehandeling van hooguit dertig minuten nodig hebben en ik zou de volgende dag weer op mijn hakken over straat kunnen rennen.

Ik móét echt thuis zien te komen.

Hij heeft de strook om mijn enkel gewikkeld en bindt hem vast met een mooi strikje op de bovenkant van mijn voet. *Geweldig*. Hij kijkt tevreden naar mijn enkel en ik zet de kom op het dienblad. 'Ik wil naar huis.'

'Eerst moet je enkel genezen.'

Ik bal mijn vuisten. 'Maar zo geneest hij niet.'

'Je moet het de tijd geven.'

'Hoeveel tijd? Voor altijd?' snauw ik.

Zijn stem is hard. 'Toen ik je vond, was je aan het ijlen en bijna dood. Je had veel meegemaakt. Het is duidelijk geen gemakkelijke reis terug naar je thuis, als je de weg al kunt vinden. Als je in jouw toestand probeert terug te gaan, sterf je en heb ik het op mijn geweten.'

Ik laat mezelf achterover vallen tegen het hoofdeinde van het bed en sla mijn armen over elkaar, terwijl ik hem kwaad aankijk. Hij kijkt met een hooghartige blik terug.

Uiteindelijk zegt hij: 'Ga slapen, prinses. Morgen denk je er misschien anders over.' Hij reikt omhoog om mijn pols vast te pakken.

Ik probeer mijn hand los te rukken, maar hij is veel sterker dan ik. 'Het is niet echt makkelijk om comfortabel te liggen als ik aan het bed vastgebonden ben als een gevangene. Ben ik je gevangene?'

Een ogenblik bestudeert hij me, dan gaat hij staan. 'Nee prinses, natuurlijk niet. Maar je bent wel mijn verantwoordelijkheid.'

'Je hebt me nog geen antwoord gegeven op mijn eerdere